

200702775/1.

Datum uitspraak: 8 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/3029, 06/3035, 06/3037 en
06/51195 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam,
van 22 maart 2007 in het geding tussen:

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 6 december 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hen een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 15 december 2005 heeft de minister de daartegen door appellanten gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 maart 2007, verzonden op 28 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door appellanten ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

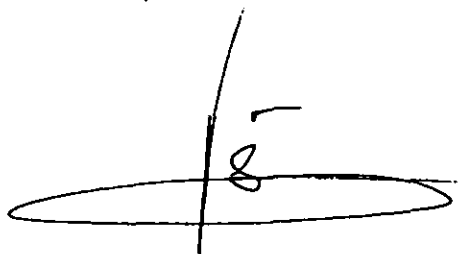
Uitgesproken in het openbaar op 8 juni 2007

91-506.

Verzonden:

08 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudig

nevenzittingsplaats Rotterdam

UITSPRAAK

Reg.nr.: AWB 06/3029
AWB 06/3035
AWB 06/3037
AWB 06/51195
V-nummers

Inzake : eisers,
gemachtigde mr. M.A. Collet, advocaat te Rotterdam,
tegen : de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder, gemachtigde mr. J.P. van den Bos.

I. PROCESVERLOOP

1. en hebben op 12 februari 2002 aanvragen ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 met als doel 'verblijf bij kind' hebben op 12 februari 2002 aanvragen ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 met als doel 'gezinshereniging bij ouders'. Bij besluiten van 6 december 2002 heeft verweerder de aanvragen afgewezen. Bij brief van 13 december 2002 hebben eisers tegen deze besluiten bezwaar gemaakt.

2. Op 9 mei 2003 hebben beroep ingesteld tegen het niet tijdig beslissen op het door hen ingediende bezwaarschrift. Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 3 juli 2003 zijn de beroepen gegrond verklaard en is bepaald dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak dient te beslissen op het bezwaar.

3. Bij besluiten van 14 augustus 2003 heeft verweerder de bezwaren ongegrond verklaard. Hiertegen hebben eisers op 21 augustus 2003 beroep ingesteld. Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 8 juli 2004 zijn de beroepen ongegrond verklaard. Het hiertegen ingediende hoger beroep is bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 18 januari 2005, gegrond verklaard. De Afdeling heeft de uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 8 juli 2004 vernietigd,

AWB 06/3029
AWB 06/3035
AWB 06/3037
AWB 06/51195

2

het in die zaken ingestelde beroep gegrond verklaard en de besluiten van 14 december 2003 vernietigd.

4. Bij besluit van 15 december 2005 heeft verweerder de bezwaren ongegrond verklaard. Eisers hebben tegen dit besluit (hierna: het bestreden besluit) op 12 januari 2006 beroep ingesteld. Op 27 februari 2006 hebben eisers de gronden van beroep ingediend. Verweerder heeft op 22 november 2006 een verweerschrift ingediend.

5. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 1 december 2006. Eisers zijn ter zitting verschenen, bijgestaan door mr. M. van Zantvoort die heeft waargenomen voor de gemachtigde van eisers. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was aanwezig de heer Ameri, tolk in de Arabische taal.

II. OVERWEGINGEN

1.1. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder een beperking verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

1.2. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

1.3. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie.

1.4. Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. In het tweede lid is bepaald welke vreemdeling van het vereiste van een geldige mvv is vrijgesteld op grond van artikel 17, aanhef en onder g, van de Vw 2000. Ingevolge het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000 kan verweerder het eerste lid buiten toepassing laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2. Verweerder stelt zich - zakelijk weergegeven - op het standpunt dat eisers niet in aanmerking komen voor de door hen gevraagde verblijfsvergunningen omdat zij niet in het bezit zijn van geldige mvv's voor het door hen beoogde verblijfsdoel. Eisers komen niet in aanmerking voor

AWB 06/3029
 AWB 06/3035
 AWB 06/3037
 AWB 06/51195

3

vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000. Evenmin komen eisers in aanmerking voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van de zogenoemde hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. De weigering om eisers de gevraagde verblijfsvergunning te verlenen levert geen strijd op met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Ter onderbouwing van het vorenstaande heeft verweerder de motivering van de primaire besluiten als ingelast beschouwd en de motivering van de besluiten op bezwaar van 14 augustus 2003 aangehaald alsmede overwegingen uit de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 8 juli 2004. Verweerder heeft erop gewezen dat de rechtbank de argumentatie in de besluiten van 14 augustus 2003 volledig heeft onderschreven. De Afdeling heeft de uitspraak van de rechtbank en de besluiten van 14 augustus 2003 slechts vernietigd omdat eisers niet zijn gehoord in bezwaar. Op 9 december 2005 zijn eisers alsnog gehoord. Bij die gelegenheid zijn geen gewijzigde feiten of omstandigheden naar voren gebracht die van wezenlijk belang zijn voor de beoordeling van de vraag of in het geval van eisers sprake is van bijzondere individuele omstandigheden die moeten leiden tot de conclusie dat het stellen van het mvv-vereiste een onbillijkheid van overwegende aard betekent. Voorts heeft verweerder aangegeven dat aan _____ ook niet tot verlening van de gevraagde verblijfsvergunningen kan worden overgegaan nu aan de hoofdpersonen, hun ouders, evenmin een verblijfsvergunning is verleend. In het verweerschrift en ter zitting is verweerder ingegaan op de aangevoerde gronden.

3. Eisers kunnen zich niet verenigen met het standpunt van verweerder en hebben - samengevat - de navolgende gronden aangevoerd, onder verwijzing naar en overlegging van producties, en daarbij een motivering gegeven. Eisers beroepen zich op vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2005/1 dan wel op grond van de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. Eisers stellen dat er in verband met de Nederlandse nationaliteit van het jongste kind objectieve belemmeringen zijn om als gezin in zijn geheel terug te keren naar Libanon om daar een mvv aan te vragen. Daarnaast voeren eisers aan dat hun jongste kind gediscrimineerd lijkt te worden ten opzichte van andere kinderen met de Nederlandse nationaliteit. Voorts betogen eisers dat verweerder heeft gehandeld in strijd met internationaal rechtelijke bepalingen. Volgens eisers is het bestreden besluit in strijd met de artikelen 1, 8 en 14 van het EVRM, de artikelen 17 en 24 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR), de artikelen 2, 3 en 9 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) en artikel 6 van het EU-verdrag. Tevens is er volgens eisers strijd met de richtlijn 90/364 van de Europese Unie, waaraan uitleg is gegeven in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 21 januari 2004 (lees: 19 oktober 2004) in de zaak _____, gepubliceerd in JV 2004/446. Tenslotte hebben eisers gesteld dat het bestreden besluit tot stand is gekomen in strijd met de artikelen 3:2 en 3:4 van de Algemene wet bestuursrecht en een dragende motivering ontbeert. Ter zitting is gereageerd

AWB 06/3029
AWB 06/3035
AWB 06/3037
AWB 06/51195

4

op het verweerschrift en is een afschrift overgelegd van de samenvatting bestemd voor de pers van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 12 oktober 2006 in de zaak van en tegen België. Tevens is aangevoerd dat het generaal pardon dat eraan zit te komen, van belang kan zijn voor eisers maar niet in het kader van de onderhavige beroepsprocedure.

4. De rechtbank overweegt het volgende.

4.1. De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eisers niet in het bezit zijn van een geldige mvv voor het verblijf dat zij beogen. Evenmin is in geschil dat eisers niet vallen onder één van de categorieën vreemdelingen die van het mvv-vereiste zijn vrijgesteld zoals vermeld in artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000.

4.2. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het beroep van eisers op de zogenoemde hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 niet hoeven te honoreren. Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan de afwijzing van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in verband met het ontbreken van een geldige mvv leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat zich dergelijke omstandigheden niet voordoen en dat er derhalve geen aanleiding bestaat om eisers vrij te stellen van het mvv-vereiste.

4.2.1. De rechtbank acht de verwijzing door verweerder naar hetgeen in dit verband is uiteengezet in de primaire besluiten van 6 december 2002 en de beslissingen op bezwaar van 14 augustus 2003 niet onzorgvuldig. Verweerder heeft met deze motivering kunnen volstaan omdat op de hoorzitting van 9 december 2005 is gebleken dat zich sedert 14 augustus 2003 geen nieuwe of gewijzigde feiten en omstandigheden hebben voorgedaan die van wezenlijk belang zijn voor het beroep op de hardheidsclausule. Tevens heeft verweerder relevant kunnen achten dat blijkens de uitspraak van de Afdeling van 18 januari 2005 de vernietiging van de besluiten van 14 augustus 2003 uitsluitend verband hield met het niet horen in bezwaar en uit die uitspraak op zichzelf geen nadere verplichtingen ten aanzien van de motivering van het nieuw te nemen besluit voortvloeiden.

4.2.2. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in het kader van een beroep op de hardheidsclausule asielgerelateerde gronden niet beoordeeld hoeven te worden aangezien bij een beroep op dergelijke gronden het indienen van een asielaanvraag in de rede ligt. Verweerder heeft de door eisers naar voren gebrachte asielgerelateerde gronden dan ook niet hoeven te betrekken bij zijn afweging in dit kader.

4.2.3. Ten aanzien van het beroep op het WBV 2005/1 deelt de rechtbank niet het primaire standpunt van verweerder dat dit buiten de beoordeling gelaten moet worden omdat dit in bezwaar niet is aangevoerd. Gelet op de

AWB 06/3029
AWB 06/3035
AWB 06/3037
AWB 06/51195

5

aanvragen die zijn ingediend, het verhandelde in bezwaar en beroep, en gezien de feiten en omstandigheden van het geval, ziet de rechtbank niet in waarom niet alsnog een beroep kan worden gedaan op het beleid zoals neergelegd in het WBV 2005/1. Het vorenstaande heeft evenwel geen consequenties voor het bestreden besluit aangezien de rechtbank verweerders subsidiaire standpunt over het WBV 2005/1 wel volgt. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eisers op grond van dit beleid niet voor verblijf in aanmerking komen omdat zij niet voldoen aan alle voorwaarden en voorschriften voor verlening van een verblijfsvergunning zoals vermeld in B2 van de Vc 2000. Zo hebben eisers niet aangetoond dat zij voldoen aan het middelenvereiste. In beroep is ook erkend dat niet aan de vereisten voor gezinshereniging voldoet.

4.2.4. De rechtbank is van oordeel dat het vasthouden door verweerder aan het mvv-vereiste geen schending oplevert van artikel 8 van het EVRM. Van inmenging in het recht op gezinsleven is geen sprake. Eisers wordt geen verblijfstitel ontnomen die hen in staat stelt tot het uitoefenen van gezinsleven in Nederland. De rechtbank volgt ook niet de stelling van eisers dat er sprake zal zijn van een scheiding tussen hen en hun minderjarige kind respectievelijk broer van Nederlandse nationaliteit. Anders dan van de zijde van eisers is aangevoerd heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet hoeven te onderzoeken of met zijn gezinsleden naar Libanon kan reizen en daar met hen kan verblijven. Het is in het kader van een beroep op vrijstelling van het mvv-vereiste aan eisers om aan te tonen dat hiervoor beletsels zijn. Van objectieve belemmeringen voor om met zijn gezinsleden te reizen naar Libanon en daar te verblijven is niet gebleken. Integendeel, uit hetgeen van de zijde van eisers is aangevoerd, blijkt dat hij hen bij een terugkeer naar Libanon om daar een mvv aan te vragen, kan vergezellen door gebruik te maken van een toeristenvisum. Voor zover eisers stellen dat met een toeristenvisum maximaal een verblijf van drie maanden mogelijk is en dat dit onvoldoende tijd is om een mvv te verkrijgen en dat er derhalve bij terugkeer van het gezin naar Libanon alsnog een scheiding tussen hen en hun zoon respectievelijk broer dreigt, overweegt de rechtbank dat dit een onzekere toekomstige gebeurtenis betreft die ook mogelijk door eisers op enigerlei wijze kan worden afgewend. Bovendien, indien zich al de situatie voor zal doen dat M. Daoud zal worden gedwongen door de Libanese autoriteiten om met achterlating van zijn gezinsleden terug te keren naar Nederland, dan levert dit geen grond op voor het oordeel dat verweerder (thans) handelt in strijd met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM. Voorts is de rechtbank mede gezien het vorenstaande van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan moet worden aangenomen dat op verweerder een positieve verplichting tot verblijfsaanvaarding rust. In dat verband heeft verweerder met recht veel gewicht toegekend aan het belang van de Nederlandse Staat bij het handhaven van het mvv-vereiste met het oog op het restrictief toelatingsbeleid. Tevens heeft verweerder daarbij van belang kunnen achten dat het niet vrijstellen van het mvv-vereiste niet betekent dat de uitoefening van gezinsleven hier te lande nimmer zal worden toegestaan. Daarnaast heeft verweerder betekenis kunnen hechten aan de

AWB 06/3029
AWB 06/3035
AWB 06/3037
AWB 06/51195

6

jeugdige leeftijd van waardoor het vanzelfsprekender is dat hij
zijn ouders volgt dan andersom.

4.3. De aangevoerde gronden van beroep die betrekking hebben op
M. Daoud en die niet zien op de afweging omtrent het gezinsleven tussen
betrokkenen in het kader van artikel 8 van het EVRM, blijven buiten de
rechterlijke beoordeling aangezien er geen besluit voorligt dat ziet op
M. Daoud.

4.4. Het beroep op de richtlijn 90/364 en het arrest leidt evenmin tot
het oordeel dat het bestreden besluit geen stand kan houden, aangezien dat
beroep reeds niet kan slagen omdat geen gemeenschapsonderdaan
is.

4.5. Ook het beroep van eisers op de artikelen 2, 3 en 9 van het IVRK,
artikel 1 van het EVRM, de artikelen 17 en 24 van het IVBPR en artikel 6
van het EU-verdrag, kan niet slagen. Uit deze bepalingen, voor zover die van
toepassing zijn, volgt niet dat verweerder, gelet op hetgeen hiervoor is
overwogen, in de onderhavige zaak niet aan eisers heeft mogen tegenwerpen
dat zij niet in aanmerking komen voor de gevraagde verblijfsvergunning op
de grond dat zij niet beschikken over een geldige mvv.

4.7. De rechtbank is gezien het vorenstaande van oordeel dat verweerder op
goede gronden heeft vastgesteld dat eisers niet in aanmerking komen voor
de door hen gevraagde verblijfsvergunningen. Bij de weigering om
en in het bezit te stellen van verblijfsvergunningen heeft
verweerder naast het vorenstaande tevens aan hen kunnen tegenwerpen dat
hun ouders bij wie zij willen verblijven niet in het bezit zijn gesteld van
verblijfsvergunningen.

4.8. De stelling dat de motivering van het bestreden besluit het totaalbeeld
van de aanvraag en de daarbij behorende belangen mist, deelt de rechtbank
niet. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de relevante
omstandigheden bij zijn besluitvorming betrokken en het bestreden besluit
van een voldoende dragende motivering voorzien.

4.9. Ook voorts ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat het
bestreden besluit tot stand is gekomen in strijd met het bepaalde in de
artikelen 3:2 en 3:4 van de Awb.

4.10. Het beroep is derhalve ongegrond.

4.11. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

AWB 06/3029
AWB 06/3035
AWB 06/3037
AWB 06/51195

7

III. BESLISSING

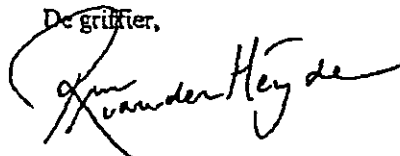
De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

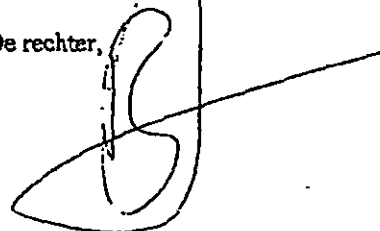
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. B.A. Jong, rechter, en uitgesproken in het openbaar
op 22 maart 2007, in tegenwoordigheid van R.A.M. van der Heijde, griffier.

De griffier,

De rechter,

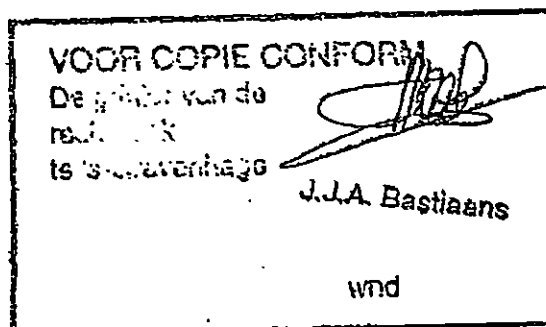

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op:

2 8 MRT 2007

Collet International Lawyers & Associates

Mathenesserlaan 195
3014 HB Rotterdam

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2380	B 19 APR 2007
ZAAKNR.	2775
AAH:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Fax: +31 70 365 13 80

Your ref.: 9409.09.0424 / 0101.25.8024
Our ref.: D050501031206 MC/MZ
Concerning: /VV II
Telnr.: 010 - 2707909
Faxnr.: 010 - 2707900
Email: collet@colletinternational.com

Name: mr. M.A. Collet
Position: lawyer

Rotterdam, 17/04/2007

HOGER BEROEPSCHRIFT

(toevoeging is aangevraagd)

Edelachtbare heer/vrouwe,
Geacht College,

Tot mij wendde zich de heer _____ geboortedatum _____
mevrouw _____, geboortedatum _____
geboortedatum _____ en _____, geboortedatum _____ allen
staatloos, met het verzoek hun belangen te willen behartigen.

Cliënten (hierna ook te noemen familie _____) heeft mij bepaaldelijk
gevolmachtigd om in zijn vreemdelingrechtelijke procedure alle vereist geachte
maatregelen te nemen. Cliënt verblijft thans te verblijfplaats, maar kiest woonplaats
te mijnen kantore aan de Mathenesserlaan 195 te 3014 HB Rotterdam.

Cliënt kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Rotterdam, d.d. 22 maart 2007 (bijlage), verzonden op 28
maart 2007, vandaar dat hij tegen deze beslissing thans tijdig hoger beroep
indient. Hierbij verklaar ik, mr. M.A. Collet, advocaat te Rotterdam, door
bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de
eerdergenoemde uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Rotterdam van 22 maart 2007, met de kenmerken AWBnr. 06/3029, 06/3035,
06/3037 en 06/51195.

letter of 4/18/2007, page 2/4
your ref.: 9409.09.0424 / 0101.25.8024
our ref.: D050501031206 MC/MZ

Grievens

1. Grief 1: Onjuiste feiten vaststelling

Ten aanzien van hetgeen de Rechtbank overweegt in r.o. 4.2.1. is hierbij uitgegaan van een onjuiste feitelijke stand van zaken. Door te stellen dat er niets is veranderd sinds 2003 wordt door de Rechtbank miskend dat door het lange tijdsverloop wel degelijk rechten zijn ontstaan, met name op grond van artikel 8 EVRM en artikel 17 IVBPR. Met name wanneer het gaat om het toepassen van de hardheidsclausule is dit van belang.

2. Grief 2: onjuiste wettelijke grondslag

Ten aanzien van het gestelde in r.o. 4.2.3. is uitgegaan van een onjuiste toepassing van het recht, althans van een uiterst formalistische toepassing. De Rechtbank heeft terecht erkend dat de WBV 2005/1 wel van toepassing is op cliënten. Verder stelt zij echter onterecht dat er geen sprake is van toepasbaarheid van deze WBV aangezien niet is aangetoond dat de familie beschikt over voldoende middelen van bestaan en Mohamed niet kan voldoen aan het middelenvereiste.

Ten aanzien van het middelenvereiste is tijdens de zitting gesteld dat dit geen probleem zal opleveren. Op dit moment is het echter voor de familie onmogelijk om daaraan te voldoen, aangezien ze op grond van de Nederlandse wet niet mogen werken. Ten aanzien van het feit dat niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging is in de gronden van het beroep reeds het volgende gesteld:

'De familie is zich ervan bewust dat niet aan de vereisten van gezinshereniging voldoet, aangezien hij pas 10 jaar is. Van belang is echter de achterliggende gedachte van deze regeling en dat is dat het onredelijk is om van personen die onredelijk hard getroffen worden door het MVV-vereiste te verlangen dat ze teruggaan om aan het MVV-vereiste te kunnen voldoen. Er is bij deze regeling gebruik gemaakt van een belangenafweging, die derhalve ook toegepast dient te worden op de familie. Op grond van analoge toepassing van deze WBV dient de familie dan ook vrijstelling te krijgen van het MVV-vereiste.'

Door geen rekening te houden met het doel van de wet is de rechtbank uitgegaan van een onjuiste wettelijke grondslag, aangezien er op te formalistische wijze is vastgehouden aan het beleid. Daarnaast is de rechtbank niet ingegaan op hetgeen hierover reeds in de gronden van het beroep naar voren is gebracht. Er is dan ook sprake van een uitspraak die in strijd met artikel 8:70 jo 8:77 Awb.

3. Grief 3: Internationaal geldende rechten en onjuist feitencomplex

Gelet op al het voorgaande en in respect van de in geding zijnde mensenrechten en gelet op artikel 94 van onze Grondwet, dient een binnen Nederland geldende wettelijke bepaling of regel buiten toepassing te blijven indien toepassing ervan strijd oplevert met bijvoorbeeld het Vluchtelingenverdrag of het EVRM.

In r.o. 4.2.4. is ten onrechte door de Rechtbank gesteld dat er geen beletselen om de familie terug te laten gaan naar Libanon voor het aanvragen van een MVV.

letter of 4/18/2007, page 3/4
 your ref.: 9409.09.0424 / 0101.25.8024
 our ref.: D050501031206 MC/MZ

Zoals reeds in de gronden van het beroep gesteld is het voor enkel mogelijk om voor een periode van maximaal 3 maanden naar Libanon te gaan. Door de stelling van de Rechtbank dat problemen daaromtrent enkel een mogelijke toekomstige gebeurtenis zijn, worden de rechten van de familie (met name op grond van artikel 8 EVRM) miskend. Het feit dat de I enkel voor maximaal drie maanden op toeristenvisum naar Libanon kan komen is wel door cliënten gemotiveerd en onderbouwd aangegeven. De Rechtbank gaat hier dan ook uit van een onjuist feitencomplex.

Daarnaast wordt door de Rechtbank reeds aangegeven dat niet voldoet aan de vereisten voor gezinshereniging. De kans is dan ook aanwezig dat de rest van de familie geen MVV zal krijgen en dat er een definitieve schending van artikel 8 EVRM zal plaatsvinden. Door hier zo makkelijk overheen te stappen heeft de rechter dit recht miskend.

4. Grief 4: Internationaal geldende rechten

Iedere inmenging in het privé-leven van mensen die zich op het grondgebied bevinden, rechtmatig of niet, wordt beschermd door artikel 8 EVRM. Door artikel 3 IVRK dient bij ieder besluit dat kinderen in hun belangen treft, het belang van het kind voorop worden gezet. Het is daarvoor niet nodig dat een afzonderlijke aanvraag wordt ingediend. Door in r.o. 4.3. te stellen dat artikel 8 EVRM niet hoeft te worden getoetst in het kader van de band tussen en de rest van de familie is dan ook onjuist en een schending van artikel 8 EVRM.

Ten aanzien van hetgeen is overwogen in r.o. 4.5. dient te worden opgemerkt dat de Rechtbank ten onrechte deze verdragsbepalingen niet heeft meegewogen in de belangenafweging en bovendien niet nader heeft gemotiveerd waarom deze verdragsbepalingen niet van toepassing zijn. Hierdoor is in strijd met artikel 8:70 jo 8:77 Awb gehandeld.

Daarenboven dient op het moment dat die verdragsbepalingen worden ingeroepen, deze ook te worden getoetst. Door zulks na te laten handelt men in strijd met artikel 13 EVRM. De enkele stelling dat deze procedure zich daar niet voor leent, doet onrecht aan de reikwijdte van artikel 8 EVRM, 17 IVBPR en 3 IVRK.

5. Grief 5: Strijd met Europese regelgeving

In r.o. 4.4. is door de Rechtbank ten onrechte overwogen dat geen gemeenschapsonderdaan is. In de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak (Hv) 21-1-2004, C-445/03, JV 2004/446) is in r.o. 20 hier het volgende over gezegd:

'Overigens kan een kind van jonge leeftijd zich, anders dan de Ierse regering stelt, beroepen op de door het gemeenschapsrecht gewaarborgde rechten van vrij verkeer en verblijf. Of een onderdaan van een lidstaat houder kan zijn van de rechten die het Verdrag en het afgeleide recht waarborgen op het gebied van het vrije verkeer van personen, mag niet afhankelijk worden gesteld van de voorwaarde dat de betrokkene de leeftijd heeft bereikt waarop hij juridisch bekwaam is om deze rechten zelf uit te oefenen [...] Bovendien blijkt, zoals de advocaat-generaal in de punten 47 tot en met 52 van zijn conclusie heeft opgemerkt, noch uit de

letter of 4/18/2007, page 4/4
your ref.: 9409.09.0424 / 0101.25.8024
our ref.: D050501031206 MC/MZ

bewoordingen noch uit het doel van de artikelen 18 EG en 49 EG en van de richtlijnen 73/148 en 90/364, dat het genot van de in deze bepalingen vervatte rechten afhankelijk is gesteld van een voorwaarde inzake een minimumleeftijd.'

Gezien het bovenstaande en op grond van jurisprudentie van het Hof van Justitie is dan ook een onterechte toepassing gegeven aan de Europese regelgeving. Nu Mohamed wel als gemeenschapsonderdaan dient te worden aangemerkt is door de Rechtbank ten onrechte niet getoetst aan de richtlijn 90/364 en is de uitspraak daarmee naast in strijd met het Europees recht tevens in strijd met artikel 8:70 jo 8:77 Awb.

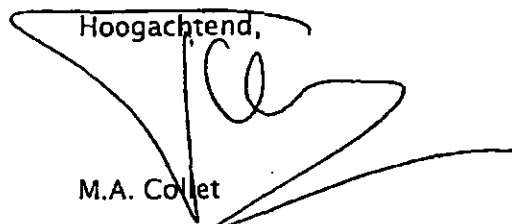
Rechtsgevolgen

Nu de Immigratie- en Naturalisatiedienst ook geen verdere overwegingen heeft gebezigd in de bestreden beslissing, kan dus ook niet worden besloten de rechtsgevolgen in stand te laten. Een nieuwe beslissing leidt immers niet noodzakelijk tot een zelfde oordeel, noch kan thans worden gesteld dat het bestreden besluit rechtmatig tot stand is gekomen, derhalve kan ook geen toepassing worden gegeven aan artikel 8:72 lid 3.

Om al deze redenen verzoeken zij u:

het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak, alsmede de primaire beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te vernietigen.

Naast dit telefaxbericht wordt dit beroepschrift met bijlage u ook per gewone post toegestuurd.

Hoogachtend,

M.A. Collet

bijlage: uitspraak Rechtbank d.d. 22 maart 2007